

skal endnu mindre gøre det, idet jeg ganske er enig med det ærede Medlem i, at en Behandling af denne Sag bør vente, til Forslaget foreligger for Landstinget. Men det ærede Medlem gjorde nogle almindelige Bemærkninger, som jeg ikke kan andet end tage Afstand fra. Det bedrøvede mig, at det ærede Medlem gav denne Sag en saa bestemt Partiadresse, som han gjorde. Jeg synes ikke, at det er berettiget at gøre det, og jeg tror ogsaa, at det vil være et farligt Præcedens for Behandlingen af lignende Sager i Fremtiden. Den sjællandske Bondestands Sparekasse var jo ikke Venstrereformpartiets eller noget andet Partis Sparekasse, det var den sjællandske Landbostands Sparekasse, som benyttedes af Mænd og Kvinder og Børn af højst forskellige Partier. Den Mand, der stod i Spidsen for denne Sparekasse, og hvis Bedragerier have hidført Kalamiteten — ja, han var ganske vist et Partis Mand indtil sit Fald, men hvis man vil gaa noget dybere til Bunds i Fænomenet Alberti, hvis man vil granske dets Tilblivelse og dets Forløb gennem lang Tid, tror jeg, at man skal komme til at indrømme, at *noget* moralsk Delagtighed have vel saa godt som alle Partier og Retninger her i Landet haft i denne Mands Løbbane og i, at han naaede saa højt. Hvorledes det nu end forholder sig hermed, saa bør i og for sig det Synspunkt, hvilket Parti den Mand tilhørte, som har Hovedskylden i denne Kalamitet, ikke fremdrages for stærkt, naar vi staa overfor noget, der med Rette kan betegnes som en Landsulykke, og det forekommer det mig, at Den sjællandske Bondestands Sparekasses Sammenbrud er. Dette er ogsaa blevet erkendt fra mange forskellige Sider, uafhængigt af politiske Anskuelse, ligesom det ogsaa er blevet erkendt af de ledende københavnske Hovedbanker, som ved den Støtte, de have erklæret sig villige til at yde Sparekassen, sikkert ikke have ladet sig bestemme af noget politisk Hensyn. Jeg tror, at det vilde være rigtigt af Rigsdagen at fastholde det samme Synspunkt og ikke se paa denne Sag under Synsvinkel af, hvilket politisk Parti de Mænd tilhørte, som var i Spidsen for Kassens Ledelse, lige saa lidt som vi, da Bankgarantiloven i Fjor blev vedtagen, gav os til at granske over, hvorvidt de mere eller mindre ledende Bankmænd, der i større eller mindre Grad havde deres Del af Ansvaret for Kalamiteten, hørte til den ene eller den anden politiske Retning. Man saa, at det var en Landsulykke, og man

saa, at det var nødvendigt, at det offentlige traadte til. Hvis man erkender noget lignende her, og det tror jeg, at man skal komme til at erkende, naar man gaar noget dybere til Bunds i denne Sag, saa bør den behandles fra dette Synspunkt og ikke fra noget som helst andet.

Jeg finder endvidere Anledning til at knytte et Par Bemærkninger til de Udtalelser om Arbejdsløsheden, som det ærede 4de Medlem for 9de Kreds (Harald Jensen) fremkom med. — Det ærede Medlem nævnte paa Finansloven Bevillinger, som tage Sigte paa at afhjælpe den ved Arbejdsløsheden fremkomne Nødstilstand. Det ærede Medlem vil nok give mig Ret i, at det er mindre væsentligt, om Staten yder sin Bistand paa den ene eller den anden Lov, og, som det ærede Medlem ved, er der netop under Behandling i Folketinget et Lovforslag, som ogsaa vil naa herop — ja, det er endogsaa under Behandling i Dag i det andet Ting —, og hvor netop det Spørgsmaal afgøres, i hvilket Omfang det offentlige, først Kommunerne, men i anden Række dog ogsaa Staten, vil kunne træde til for at afhjælpe Nøden. Jeg skal erindre det ærede Medlem om, at der i Fjor vedtoges en Lov om Udlaan af Statskassen af 4 Mill. Kr. til Kommunerne til Ombygning af usunde og overbebyggede Bydele, en Lov, som netop i Aar vil kunne begynde at vise sin Virkning, og som direkte tenderer mod at afhjælpe Arbejdsløsheden, foruden at den tjener andre humane Formaal. Ligeledes har man fra de forskellige Ministeriers Side i saa høj Grad, som det var muligt, fremskyndet Udførelsen af de forskellige Statsarbejder, ja, man har ogsaa allerede paabegyndt visse Arbejder, for hvilke Folketinget enstemmig har stemt, idet man der har søgt den sædvanlige Hjemmel gennem Forhandling med Finansudvalget. Man har kort sagt ad forskellige Veje søgt at træffe Foranstaltninger til Afhjælpning af den Nød, som Arbejdsløsheden har foranlediget. Men jeg kan dog, da Indenrigsministeren ikke er her til Stede — han er optagen ved Forhandlingerne i det andet Ting —, ikke undlade at fremhæve, at Regeringens Synspunkt for denne Sag maa være det, som af Indenrigsministeren er blevet fremhævet i Folketinget, og som for øvrigt ogsaa jeg har fremhævet overfor en Deputation fra de arbejdsløse, som søgte mig, at her maa Kommunerne gaa i Spidsen og Staten kun træde støttende til. Det er ogsaa det Synspunkt, man fra Folke-